Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 21. júna 2012*

„Článok 49 ZFEÚ — Sloboda usadiť sa — Verejné zdravie — Lekárne — Vnútroštátny režim udelenia povolenia na prevádzkovanie lekárne — Zriadenie prevádzkarní — Odlišné podmienky, pokiaľ ide o súkromné lekárne alebo o Lekáreň Helsinskej univerzity — Lekáreň Helsinskej univerzity, ktorá plní osobitné úlohy týkajúce sa výučby farmácie a zásobovania liekmi“

Vo veci C-84/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Korkein hallinto-oikeus (Fínsko) z 21. februára 2011 a doručený Súdnemu dvoru 24. februára 2011, ktorý súvisí s konaním začatým na návrh:

**Marja-Liisa Susisalo,**

**Olli Tuomaala,**

**Merja Ritala,**

za účasti:

**Helsingin yliopiston apteekki,**

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory K. Lenaerts, sudcovia J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis a T. von Danwitz (spravodajca),

generálny advokát: P. Mengozzi,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. februára 2012,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— M.-L. Susisalo, O. Tuomaala a M. Ritala, v zastúpení: A. Kuusniemi-Laine, J. Väyrynen a A. Laine, asianajajat,

— Helsingin yliopiston apteekki, v zastúpení: K. Joenpolvi, asianajaja, a T. Kauti, lakimies,

— fínska vláda, v zastúpení: H. Leppo a J. Heliskoski, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: fínčina.

— portugalská vláda, v zastúpení: L. Inez Fernandes a P. A. Antunes, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: E. Paasivirta a I. V. Rogalski, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

## Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 49 ZFEÚ a 106 ods. 2 ZFEÚ.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pani Susisalo, pánom Tuomaala a pani Ritala na jednej strane a Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus (ústredný orgán pre bezpečnosť a vývoj liečiv, ďalej len „FIMEA“) a Helsingin yliopiston apteekki (Lekáreň Helsinskej univerzity, ďalej len „LHU“) na druhej strane, ktorého predmetom je žiadosť LHU o premiestnenie jednej zo svojich prevádzkarní do mestskej časti Tammisto mesta Vantaa, ako aj v rámci sporu medzi pani Susisalo a FIMEA, ktorého predmetom je žiadosť pani Susisalo o povolenie na zriadenie prevádzkarne lekárne v rovnakej mestskej časti.

### Právny rámec

3 Podľa § 38 zákona o liečivách (Lääkelaki) v znení uplatniteľnom na konania vo veci samej (ďalej len „zákon o liečivách“) sa liečivá smú vydávať verejnosti len v lekárňach v zmysle § 41 a § 42 tohto zákona, ako aj v ich prevádzkarňach alebo vo výdajniach liečiv v zmysle § 52 rovnakého zákona. V zmysle § 39 tohto zákona musia byť lekárne, pokiaľ je to možné, rozmiestnené v krajine takým spôsobom, aby nevznikali problémy pri prístupe obyvateľstva k liekom.

4 Podľa § 40 zákona o liečivách je na prevádzkovanie lekárne v niektorej obci alebo v niektorej časti obce potrebné povolenie vydané Lääkelaitos (Úrad pre liečivá).

5 Podľa § 41 ods. 1 zákona o liečivách o zriadení novej lekárne v obci alebo v jej časti rozhoduje Lääkelaitos, keď si to vyžaduje zabezpečenie prístupu k liečivám, pričom táto podmienka zohľadňuje počet obyvateľov príslušnej oblasti, lekárenské služby, ktoré sú už v okolí k dispozícii, a prítomnosť ostatných služieb v oblasti zdravia a starostlivosti. Lääkelaitos prijíma rozhodnutie z vlastného podnetu alebo z podnetu obce. Lääkelaitos môže tiež nariadiť zmenu spádovej oblasti lekárne a jej premiestnenie do inej časti obce, ak je to potrebné pre zabezpečenie lekárenských služieb.

6 Podľa § 42 ods. 1 zákona o liečivách má Helsinská univerzita právo prevádzkovať lekáreň v Helsinkách a Kuopijská univerzita má právo prevádzkovať lekáreň v meste Kuopio. Tieto lekárne majú popri predaji liečiv zabezpečovať prax súvisiacu s výučbou farmaceutov a vykonávať výskum súvisiaci so zásobovaním liekmi. Podľa návrhu zákona, ktorý viedol k prijatiu zákona o liečivách, zabezpečuje LHU popri vydávaní liečiv náučné a výskumné úlohy, ako aj poskytovanie osobitných služieb súvisiacich s prípravou jednotlivých zriedka používaných liečiv.

7 Podľa § 43 ods. 1 zákona o liečivách možno vydať povolenie na prevádzkovanie lekárne príslušníkovi štátu Európskeho hospodárskeho priestoru, ktorý je aprobovaným farmaceutom („proviisori“), na majetok ktorého nebol vyhlásený konkurz, ktorý nebol zbavený svojprávnosti alebo mu nebol ustanovený opatrovník. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia sa povolenie na prevádzkovanie lekárne v prípade viacerých uchádzačov vydá tomu z nich, ktorého možno považovať za celkovo najlepšie spôsobilého na prevádzkovanie danej lekárne.

8 Prevádzkovanie prevádzkarne lekárne je upravené v § 52 zákona o liečivách, ktorého odsek 1 uvádza, že takáto prevádzkareň môže byť zriadená v oblasti, ktorá nemá vzhľadom na nízky počet obyvateľov dostatočné rámcové podmienky na zriadenie samostatnej lekárne, ale je v nej z dôvodov zabezpečenia zásobovania liekmi nevyhnutné prevádzkovanie lekárne. Prevádzkareň lekárne môže byť zriadená z podnetu Lääkelaitos alebo obce. Lääkelaitos vydá povolenie na prevádzkovanie prevádzkarne na žiadosť tomu farmaceutovi, ktorý najlepšie spĺňa podmienky na jej prevádzkovanie s ohľadom na sídlo lekárne a iné prevádzkové podmienky. Lääkelaitos môže farmaceutovi vydať povolenie na prevádzkovanie maximálne troch prevádzkarní.

9 V súlade s § 52 ods. 3 zákona o liečivách môže Helsinská univerzita prevádzkovať maximálne 16 prevádzkarní, pričom každá musí byť zriadená na základe povolenia vydaného Lääkelaitos.

10 Od 1. novembra 2009 bol Lääkelaitos nahradený FIMEA.

## Spory vo veci samej a prejudiciálne otázky

11 Prejudiciálne otázky vychádzajú z dvoch konaní týkajúcich sa žiadostí o zriadenie prevádzkarní lekární.

12 Prvé konanie sa týka žiadosti LHU premiestniť jednu z jej šestnástich prevádzkarní do mestskej časti Tammisto mesta Vantaa. Lääkelaitos rozhodnutím z 28. februára 2008 tejto žiadosti vyhovel. Proti tomuto rozhodnutiu podali farmaceuti pani Susisalo, pán Tuomaala a pani Ritala žalobu o neplatnosť, ktorú Helsingin hallinto-oikeus zamietol. Následne na to podali títo farmaceuti odvolanie na vnútroštátny súd, ktorý položil prejudiciálne otázky.

13 Druhé konanie sa týka žiadosti o otvorenie prevádzkarne lekárne v mestskej časti Tammisto mesta Vantaapani, ktorú podala pani Susisalo a ktorú Lääkelaitos rozhodnutím z 23. júna 2008 zamietol. Po tom, čo Helsingin hallinto-oikeus zamietol žalobu o neplatnosť proti tomuto rozhodnutiu, podala pani Susisalo odvolanie na vnútroštátny súd, ktorý položil prejudiciálne otázky.

14 Keďže na rozhodnutie sporov vo veci samej je potrebný výklad práva Únie, Korkein hallinto-oikeus rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 49 ZFEÚ, ktorý sa týka slobody usadiť sa podľa práva Únie, vykladať v tom zmysle, že použitie právnych predpisov zákona o liečivách týkajúce sa udelenia povolenia na prevádzkovanie lekárne je s ním v rozpore, pretože sa podmienky pre zriadenie prevádzkarne [LHU] odlišujú od podmienok pre zriadenie prevádzkarne súkromnej lekárne takýmto spôsobom:

a) Prevádzkareň súkromnej lekárne možno na základe povolenia [FIMEA] podľa § 52 ods. 1 zákona o liečivách zriadiť v oblasti, ktorá nemá vzhľadom na nízky počet obyvateľov dostatočné rámcové podmienky na zriadenie samostatnej lekárne, ale je v nej z dôvodov zabezpečenia zásobovania liekmi nevyhnutné prevádzkovanie lekárne, pričom súkromný farmaceut smie na základe povolenia vydaného osobitne pre každú prevádzkareň prevádzkovať maximálne tri prevádzkarne. Naproti tomu môže [LHU] zriadiť prevádzkareň na základe povolenia vydaného [FIMEA] podľa § 52 ods. 3 zákona o liečivách, pričom jeho diskrečná právomoc týkajúca sa povolenia nie je obmedzená právnymi predpismi alebo inými vnútroštátnymi ustanoveniami inak než tým, že [LHU] smie prevádzkovať maximálne 16 prevádzkarní?

b) [FIMEA] je pri stanovení umiestnenia prevádzkarne súkromnej lekárne povinný zohľadniť umiestnenie jej hlavnej lekárne. Pre umiestnenie prevádzkarne [LHU] neexistuje obdobné ustanovenie a jej prevádzkarne sú zriadené na rôznych miestach vo Fínsku?

2. V prípade, že Súdny dvor dospeje k názoru, že článok 49 ZFEÚ vzhľadom na odpoveď na vyššie uvedené otázky odporuje uvedenej právnej úprave týkajúcej sa povolenia na zriadenie prevádzkarne [LHU], Korkein hallinto-oikeus žiada o rozhodnutie o týchto dodatočných prejudiciálnych otázkach:

   a) Možno obmedzenie slobody usadiť sa na základe právnej úpravy týkajúcej sa povolenia na zriadenie prevádzkarne [LHU] odôvodniť naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu, ktoré vyplývajú z osobitných úloh [LHU] týkajúcich sa zásobovania liekmi a výučby farmaceutov, ktoré sú nevyhnutné a zodpovedajú zásade proporcionality, keď sa zohľadní, že prevádzkarne [LHU] nemajú predpísané žiadne takéto osobitné úlohy?

   b) Vyplýva z vyššie uvedených zákonom stanovených osobitných úloh [LHU], že ju možno v zmysle článku 106 ods. 2 ZFEÚ považovať za podnik, ktorý poskytuje služby všeobecného hospodárskeho záujmu, a v prípade, keď je to tak, odôvodňuje to výnimku z požiadaviek na predchádzajúce úradné povolenie stanovených v článku 49 ZFEÚ a v judikatúre Súdneho dvora, keď sa zohľadní, že prevádzkarne [LHU] nemajú predpísané žiadne osobitné úlohy?“

## O právomoci Súdneho dvora

15 LHU namieta proti právomoci Súdneho dvora rozhodovať o položených otázkach najmä z dôvodu, že spory vo veci samej neobsahujú cezhraničný prvok.

16 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že vzhľadom na rozdelenie právomocí v rámci prejudiciálneho konania prináleží výlučne vnútroštátnemu súdu, aby vymedzil predmet otázok, ktoré zamýšľa predložiť Súdnemu dvoru, pričom Súdnemu dvoru prináleží za výnimočných okolností skúmať podmienky, za ktorých sa vnútroštátny súd naň obrátil s cieľom preveriť svoju vlastnú právomoc (rozsudok z 9. novembra 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, Zb. s. I-11063, bod 39).

17 Tak by to bolo najmä vtedy, ak by otázka položená Súdnemu dvoru bola čisto hypotetická alebo ak by výklad právneho predpisu Únie, o ktorý vnútroštátny súd požiadal, nemal žiadnu súvislosť s realitou alebo predmetom sporu vo veci samej. Súdny dvor tak nemá právomoc odpovedať na položenú otázku v prípade, ak by bolo zjavné, že ustanovenie práva Únie podrobené výkladu Súdneho dvora sa nemá uplatniť (rozsudok z 1. októbra 2009, Woningstichting Sint Servatius, C-567/07, Zb. s. I-9021, bod 43 a citovaná judikatúra).

18 Podľa ustálenej judikatúry ustanovenia Zmluvy o FEÚ týkajúce sa slobody usadiť sa sa neuplatňujú v situácii, ktorá sa vo všetkých ohľadoch obmedzuje len na jeden členský štát (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. októbra 1990, Nino a i., C-54/88, C-91/88 a C-14/89, Zb. s. I-3537, bod 11; z 30. novembra 1995, Esso Española, C-134/94, Zb. s. I-4223, bod 17, ako aj zo 17. júla 2008, Komisia/Francúzsko, C-389/05, Zb. s. I-5397, bod 49).

19 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, ako aj z písomných pripomienok predložených Súdnemu dvoru vyplýva, že všetky prvky sporov vo veci samej sa uskutočňujú vo Fínsku. Preto sa zdá, že výkon práva usadiť sa, ktoré je upravené v článku 49 ZFEÚ, nie je predmetom týchto sporov.

20 Napriek tomu aj v čisto vnútroštátnej situácii, aká je v sporoch vo veci samej, môže byť odpoveď Súdneho dvora pre vnútroštátny súd užitočná, najmä za predpokladu, že mu vnútroštátne právo ukladá, tak ako v týchto konaniach, aby fínskemu štátnemu príslušníkovi umožnil požívanie tých istých práv, aké v rovnakej situácii požíva štátny príslušník iného členského štátu na základe práva Únie (pozri rozsudky z 1. júna 2010, Blanco Pérez a Chao Gómez, C-570/07 a C-571/07, Zb. s. I-4629, bod 39; z 1. júla 2010, Sbarigia, C-393/08, Zb. s. I-6333, bod 23, ako aj z 22. decembra 2010, Omalet, C-245/09, Zb. s. I-13771, bod 15).

21 Počas pojednávania však zástupca žalobcov vo veci samej uviedol, že vo fínskom správnom práve existujú pravidlá zabezpečujúce, aby fínski štátni príslušníci nepodliehali obrátenej diskriminácii. Za týchto podmienok nie je zjavné, že by požadovaný výklad práva Únie nemohol byť pre vnútroštátny súd užitočný.

22 Z toho vyplýva, že Súdny dvor má právomoc odpovedať na prejudiciálne otázky.

## O prejudiciálnych otázkach

23 Prostredníctvom týchto prejudiciálnych otázok, ktoré treba skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 49 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, aká je v spore vo veci samej, ktorá stanovuje odlišný režim udelenia povolenia na prevádzkovanie prevádzkarne lekárne pre LHU a pre súkromné lekárne.

24 Tieto otázky sa týkajú farmaceutov, ktorí namietajú voči premiestneniu jednej z prevádzkarní LHU a uvádzajú nezlučiteľnosť vnútroštátnej právnej úpravy s právom Únie, lebo vnútroštátne právo stanovuje výhodnejšie podmienky pre prevádzkovanie prevádzkarne LHU v porovnaní s prevádzkarňou súkromnej lekárne. Je pravda, že obmedzenia upravené v zákone o liečivách týkajúce sa prevádzkovania prevádzkarne súkromnej lekárne sú ako také oprávnené. Napriek tomu cieľ zákona o liečivách nevyžaduje, aby LHU prevádzkovala šestnásť prevádzkarní, keďže všetky tieto osobitné úlohy upravené v § 42 tohto zákona môžu byť rovnako dobre dosiahnuté prostredníctvom troch prevádzkarní.

25 Položené otázky sa teda netýkajú toho, či článok 49 ZFEÚ bráni vnútroštátnej právnej úprave týkajúcej sa prevádzkovania prevádzkarní súkromnej lekárne, ale či je toto ustanovenie v rozpore so skutočnosťou, že táto právna úprava stanovuje osobitný režim udelenia povolenia na prevádzkovanie prevádzkarní lekárne, ktorý sa uplatňuje na LHU a ktorý je výhodnejší ako režim udelenia povolenia uplatňujúci sa na súkromné lekárne.

### *Úvodné poznámky*

26 Aby bolo možné odpovedať na položené otázky, treba pripomenúť, že v súlade s článkom 168 ods. 7 ZFEÚ, tak ako sa uvádza v judikatúre Súdneho dvora, právo Únie nezasahuje do právomoci členských štátov upraviť svoje systémy sociálneho zabezpečenia a prijať predovšetkým právne predpisy, ktorých účelom je organizácia takých zdravotníckych služieb, akými sú lekárne (rozsudok Blanco Pérez a Chao Gómez, už citovaný, bod 43 a citovaná judikatúra).

27 Pri výkone tejto právomoci však členské štáty musia dodržiavať právo Únie, najmä ustanovenia Zmluvy týkajúce sa základných slobôd, vrátane slobody usadiť sa. Tieto ustanovenia zakazujú členským štátom zaviesť alebo zachovávať neodôvodnené obmedzenia výkonu týchto slobôd v oblasti zdravotnej starostlivosti (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. mája 2009, Apothekerkammer des Saarlandes a i., C-171/07 a C-172/07, Zb. s. I-4171, bod 18; zo 14. októbra 2010, van Delft a i., C-345/09, Zb. s. I-9879, bod 84, ako aj zo 16. decembra 2010, Komisia/Francúzsko, C-89/09, Zb. s. I-12941, bod 41).

28 Pri posudzovaní dodržiavania tejto povinnosti treba zohľadniť skutočnosť, že zdravie a život osôb zaujímajú prvé miesto medzi Zmluvou chránenými statkami a záujmami a že členským štátom prináleží rozhodnúť o úrovni, na ktorej chcú zaistiť ochranu verejného zdravia, a o spôsobe, akým sa má táto úroveň dosiahnuť. Vzhľadom na to, že sa táto úroveň môže v jednotlivých členských štátoch líšiť, treba členským štátom priznať určitú mieru voľnej úvahy (rozsudky z 19. mája 2009, Komisia/Taliansko, C-531/06, Zb. s. I-4103, bod 36, ako aj Blanco Pérez a Chao Gómez, už citovaný, bod 44 a citovaná judikatúra).

29 Okrem toho žiadne ustanovenie práva Únie neuvádza pravidlá prístupu k činnostiam v oblasti farmácie, ktorých cieľom by bolo stanovenie podmienok zriadenia nových lekární a ich prípadných prevádzkarní na území členských štátov (pozri v tomto zmysle rozsudok Blanco Pérez a Chao Gómez, už citovaný, bod 45).

30 Na základe vyššie uvedených kritérií treba teda preskúmať, či predmetná vnútroštátna právna úprava vo veci samej predstavuje obmedzenie v zmysle článku 49 ZFEÚ, keďže pokiaľ ide o prevádzkovanie prevádzkarní lekární stanovuje výhodnejšie pravidlá pre LHU v porovnaní so súkromnými lekárňami.

*O existencii obmedzenia slobody usadiť sa*

31 Článok 49 ZFEÚ ukladá odstránenie obmedzení slobody usadiť sa. Cieľom ustanovení Zmluvy týkajúcich sa slobody usadiť sa je podľa ich znenia zabezpečiť zaobchádzanie v hostiteľskom členskom štáte podľa podmienok stanovených pre vlastných štátnych príslušníkov. Navyše podľa ustálenej judikatúry článok 49 ZFEÚ vylučuje každé vnútroštátne opatrenie, ktoré, aj keď sa uplatňuje bez rozdielu na základe štátnej príslušnosti, je spôsobilé sťažiť výkon slobody usadiť sa zaručenej Zmluvou pre príslušníkov členských štátov Únie alebo urobiť ho menej príťažlivým (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. novembra 2011, National Grid Indus, C-371/10, Zb. s. I-12273, body 35 a 36).

32 Pokiaľ ide o otázku, či predmetná právna úprava vo veci samej prestavuje diskrimináciu, je potrebné uviesť, že táto právna úprava sa týka bez rozdielu každého štátneho príslušníka, pochádzajúceho z Fínska alebo iného členského štátu, ktorý chce ako súkromný farmaceut zriadiť prevádzkareň na fínskom území. V zmysle článku 49 ZFEÚ preto táto právna úprava nepredstavuje diskrimináciu.

33 Je však potrebné uviesť, že v zmysle uvedenej právnej úpravy môžu súkromní farmaceuti na vnútroštátnom území otvoriť iba tri prevádzkarne, ktorých povolenie na prevádzkovanie je podmienené nízkym počtom obyvateľov v dotknutej geografickej oblasti, ktorý neodôvodňuje zriadenie nezávislej lekárne, no vykazuje potrebu zásobovania liečivami, ktorá vyžaduje existenciu prevádzkarne lekárne, pričom v porovnaní s nimi má LHU právo zriadiť šestnásť prevádzkarní bez ohľadu na počet obyvateľov dotknutej oblasti.

34 Je nutné konštatovať, že vzhľadom na počet priznaných prevádzkarní, ako aj vzhľadom na podmienky povolenia ich prevádzkovania je preferenčné zaobchádzanie poskytnuté LHU spôsobilé zbaviť súkromného farmaceuta práva vybudovať prevádzkareň v jednej zo šestnástich geografických oblastí, v ktorých LHU zriadila svoju prevádzkareň, čo môže súkromným farmaceutom z iných členských štátov zneatraktívniť výkon ich činností prostredníctvom stálej prevádzkarne na fínskom území. Skutočnosť, že toto preferenčné zaobchádzanie vykazuje obmedzujúce účinky tak voči vlastným štátnym príslušníkom, ako aj voči štátnym príslušníkom iných členských štátov nemá vplyv na jeho vylúčenie z pôsobnosti článku 49 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 1991, Komisia/Holandsko, C-353/89, Zb. s. I-4069, body 24 a 25).

35 Z toho vyplýva, že vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, je obmedzením slobody usadiť sa v zmysle článku 49 ZFEÚ.

*O odôvodnení obmedzenia slobody usadiť sa*

36 Podľa ustálenej judikatúry obmedzenia slobody usadiť sa, ktoré sa uplatňujú bez diskriminácie na základe štátnej príslušnosti, môžu byť odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu pod podmienkou, že sú spôsobilé zaručiť uskutočnenie sledovaného cieľa a nejdú nad rámec toho, čo je na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné (rozsudok Blanco Pérez a Chao Gómez, už citovaný, bod 61).

37 Z článku 52 ods. 1 ZFEÚ tiež vyplýva, že ochrana verejného zdravia môže odôvodniť obmedzenia slobody usadiť sa. Takéto obmedzenia môžu byť konkrétne odôvodnené cieľom zaistiť spoľahlivé a kvalitné zásobovanie obyvateľstva liekmi. Dôležitosť uvedeného cieľa potvrdzuje článok 168 ods. 1 ZFEÚ a článok 35 Charty základných práv Európskej únie, podľa ktorých sa pri stanovení a uskutočňovaní všetkých politík a činností Únie zabezpečí najmä vysoká úroveň ochrany ľudského zdravia (pozri rozsudok Blanco Pérez a Chao Gómez, už citovaný, body 63 až 65).

38 V danom prípade je zrejmé, že LHU predáva, tak ako súkromné lekárne, verejnosti lieky. Vnútroštátny súd, fínska vláda, ako aj LHU však uviedli, že LHU je v zmysle zákona o liečivách povinná vykonávať osobitné úlohy týkajúce sa výučby poskytovanej študentom farmácie a výskumu súvisiaceho so zásobovaním liekmi, je tiež povinná zabezpečiť osobitné služby súvisiace s prípravou jednotlivých zriedka používaných liečiv, pričom takáto zákonná povinnosť nie je uložená súkromným lekárňam.

39 V tejto súvislosti fínska vláda uviedla, že z dôvodu pridelenia osobitných úloh prostredníctvom zákona hrá LHU kľúčovú úlohu pri zabezpečení spoľahlivého a kvalitného zásobovania obyvateľstva liekmi, čo predstavuje cieľ zákona o liečivách.

40 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že z právomoci, ktorou disponujú členské štáty a na ktorú odkazujú body 26 až 28 tohto rozsudku, prijať opatrenia určené na organizáciu zdravotníckych služieb, ako sú lekárne, a rozhodovať tak o úrovni ochrany verejného zdravia, ako aj o spôsobe, akým sa táto úroveň ochrany má dosiahnuť, vyplýva, že členské štáty majú právo zaistiť ochranu verejného zdravia uložením osobitných úloh jednej alebo viacerým lekárňam.

41 Tak ako to zdôraznila Komisia, úlohy LHU týkajúce sa vzdelávania a výskumu v oblasti farmácie, ako aj prípravy zriedka používaných liečiv vyplývajú z ochrany verejného zdravia.

42 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v súvislosti s cieľom, ktorý sleduje zákon o liečivách, zaistiť určitú úroveň ochrany verejného zdravia prostredníctvom uloženia zákonných povinností, je preferenčné zaobchádzanie vyhradené pre LHU prostredníctvom predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy v oblasti podmienok prevádzkovania prevádzkarní na dotknutom štátnom území nevyhnutné, ak, čo prináleží preskúmať vnútroštátnemu súdu, sa prevádzkarne LHU skutočne podieľajú na plnení osobitných úloh zverených LHU týkajúcich sa výučby poskytovanej študentom farmácie, výskumu súvisiaceho so zásobovaním liekmi, ako aj prípravy zriedka používaných liečiv.

43 Skutočnosť, že súkromné lekárne sa tiež podieľajú, tak ako to uviedli najmä žalobcovia vo veci samej, na výučbe poskytovanej študentom prostredníctvom študijnej praxe, nemení nič na tomto posúdení. Na rozdiel od LHU súkromné lekárne ponúkajú študentom študijnú prax dobrovoľne a slobodne v súlade so svojimi vlastnými záujmami. Okrem toho výučba poskytovaná študentom predstavuje len jednu z úloh, ktoré boli uložené LHU.

44 Na položené otázky treba preto odpovedať, že článok 49 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je tá vo veci samej, ktorá upravuje osobitný režim udelenia povolenia na prevádzkovanie prevádzkarní lekárne, ktorý sa uplatňuje na LHU a ktorý je výhodnejší ako režim uplatňujúci sa na súkromné lekárne, ak, čo prináleží preskúmať vnútroštátnemu súdu, sa prevádzkarne LHU skutočne podieľajú na plnení osobitných úloh, ktoré boli LHU uložené prostredníctvom vnútroštátneho zákona a ktoré sa týkajú výučby poskytovanej študentom farmácie, výskumu súvisiaceho so zásobovaním liekmi, ako aj prípravy zriedka používaných liečiv.

## O trovách

45 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

**Článok 49 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je tá vo veci samej, ktorá upravuje osobitný režim udelenia povolenia na prevádzkovanie prevádzkarní lekárne, ktorý sa uplatňuje na Helsingin yliopiston apteekki a ktorý je výhodnejší ako režim uplatňujúci sa na súkromné lekárne, ak, čo prináleží preskúmať vnútroštátnemu súdu, sa prevádzkarne Helsingin yliopiston apteekki skutočne podieľajú na plnení osobitných úloh, ktoré boli Helsingin yliopiston apteekki uložené prostredníctvom vnútroštátneho zákona a ktoré sa týkajú výučby poskytovanej študentom farmácie, výskumu súvisiaceho so zásobovaním liekmi, ako aj prípravy zriedka používaných liečiv.**

Podpisy